Ročník XI. — Číslo 35. Kvasilov dne 15. září 1936.

Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Slabí lidé čekají na příznivou příležitost, silní lidé si ji vytvářejí.

Marden.

Dva tábory.

Každoroční sjezd německé národně-socialistické strany v Norimberku patří k nejvýznamnějším politickým událostem Německa. Vrcholným bodem sjezdu je vždy proslov říšského kancléře Hitlera, který je vlastně programem pro příští rok.

Letošní sjezd se konal v Norimberku od dne 9. t. m. Kancléřovo poselství přečetl v jeho přítomnosti vůdce národně-socialistické strany v Mnichově Adolf Wagner.

V prvé části svého poselství mluví Hitler o vnitřní politice, vypočítává, co všechno vykonalo vedení národně-socialistické strany za ta čtyři léta, co drží moc ve státě. Zmiňuje se o rozmachu německého průmyslu, o zmenšení počtu nezaměstnaných ze 6 milionů na 1 milion, dále o převratné duchovní obnově německého národa a praví, že v duchovním vedení německého národa neobjevuje se ani jeden žid.

V části, která se obírá německým národním hospodářstvím, praví kancléř Hitler m. j.: „Otázky našeho národního hospodářství jsou velmi těžké. V Německu připadá na 1 čtv. kilometr 136 lidí, kteří i při největším úsilí a nejgeniálnějším využití daného životního prostoru nemohou na něm nalézti dokonalou výživu. Tento nedostatek krýti dovozem ze zahraničí je tím obtížnější, poněvadž, bohužel, nemáme v Německu řadu důležitých surovin. Německé hospodářství je proto nuceno opatřiti si chybějící potraviny a suroviny průmyslovým vývozem.“

A dále pak: „Vyhlašuji dnes nový čtyřletý program: do čtyř let musí Německo býti nezávislé na dovozu z ciziny u těch látek, které jakýmkoliv způsobem mohou býti opatřeny německým průmyslem nebo německými doly. Doufáme, že tak bude možno zvýšiti výrobu v mnohých odvětvích. Právě jsem vydal příslušné nařízení k provedení tohoto velkého německého hospodářského plánu.

Nezávisle na tom, nemůže se však Německo zříci svých koloniálních požadavků.“

Poslední část proslovu je ostře namířena proti komunismu. Praví se v ní m. j. toto: „V době, kdy občanští státníci mluví o nevměšování, provádí mezinárodní židovská revoluční centrála v Moskvě rozhlasem a tisíci peněžitými agitačními kanály zrevolucionování tohoto kontinentu. Ať se nám neříká, že stálým poukazováním na tyto skutečnosti a nebezpečí bychom vyvolali v Německu psychosu úzkosti. My, němečtí nacionální sociali té, jsme nikdy neměli z komunismu strach my se také dnes nebojíme bolševické invase do Německa, ne proto, že v ni nevěříme, nýbrž proto, že jsme rozhodnuti učiniti národ tak silným, aby každý útok zvenčí odvrátil s nejbrutálnější rozhodností. To je účel vojenských opatření, která jsme učinili.“

Pravil tedy kancléř Hitler jasně, že největším nepřítelem Německa je komunistické Rusko. Rozdělení na dva nepřátelské tábory, které trvá již dávno, jest proto zřetelnější. Z jedné strany jest to fašistický Berlín, na straně druhé rudá Moskva.

VII. Volyňské Trhy.

Od sedmi let jest hospodářský život Volyně v měsíci září ve znamení Volyňských Trhů v Rovně. Během svého sedmiletého trvání se vžily, staly se složkou regionálního hospodářského života, která jej usměrňuje a řídí.

Účel a význam Trhů pro volyňský region jest zvláště veliký. Volyň jest krajem zemědělským, krajem bohatým na suroviny, ale téměř bez průmyslu. Vedle čistě obilních produktů pěstujou se zde s úspěchem chmel — jeden z hlavních exportních artiklů volyňských — a celá řada jiných plodin velkého obchodního významu jako len, konopí atd. Nitro volyňské země skrývá veliká přirozená bohatství. Jsou to zejména poklady vysoce hodnotného stavebního a dlažebního kamene, basaltu a žuly, dále kaolinové hlinky, křídy a vápna. Účelem Trhů je usnadniti směnu těchto produktů za výrobky průmyslu, jenž je soustředěn na západě státu, tedy značně vzdálen.

A nejen to. Cílem Trhů jest soustřediti všechny tvořivé a kladné síly Volyně a stvořiti přirozené středisko hospodářského a průmyslového života tohoto regionu. Zademonstrovati jeho rozmanitou produkci a nalézti pro ni odbyt cestou bezprostředního styku s kruhy obchodními a průmyslovými z jiných částí Polska.

Za tímto účelem byly Trhy v r. 1930 založeny, které se za krátko rozrostly z malé lokální výstavy do rozměrů dnešních. Podle frekvence návštěvníků a počtu vystavovatelů jsou Volyňské trhy na třetím místě v Polsku.

Význam Trhů byl oceněn i na úředních místech. Ministerstvo průmyslu a obchodu udělilo v tomto roce městskému úřadu v Rowném generální dovolení na každoroční pořádání Volyňských Trhů. Dovolení tohoto druhu má ovšem vliv na konečnou stabilisaci tohoto výstavního podniku, dává mu solidní základy k dalšímu rozkvětu. Sídlo Trhů jest voleno velmi výhodně. Rovné jest přirozeným středikem volyňského obchodu, leží na křižovatce železnic spojujících Vilno s Lvovem a Volyň s Varšavou.

Letošní Trhy jsou proti předchozím podstatně rozšířeny. Vystavní plocha parku Lubomirských již nestačovala a byla proto pronajata ještě stejně veliká plocha vedle, na místě bývalého „Veselého městečka.“ Úměrně s plochou vyrostly i nové pavilony. Tak vystavělo nový pavilon Liceum Krzemienieckie, řemeslo volyňské vystavuje kolektivně rovněž v novém pavilonu. Nově vystavěný pavilon má také masná továrna v Dubně „Bacon-Export“.

Návštěvník Volyňských trhů má opravdu vzácnou možnost učiniti si celkový obraz o hospodářském životě svého kraje. V pavilonu rolnickým uvidí vzory produkce obilní a vůbec zemědělské, v ohradách — produkci živočišnou, v pavilonu řemeslnickým opět vše, čím se může pochlubiti mající staré tradice řemeslník volyňský. V pavilonech dalších uvidí, co se z Volyně exportuje — a je toho celkem za 34 miliony ročně — pozná celé bohatství volyňského průmyslu lidového, jeho umění ozdobné.

Celek Volyňských Trhů bude míti velmi barevný a rozmanitý ráz regionální. V rámci Trhů budou pořádány různé lidové slavnosti, jako svátek ukrajinské písně, den volyňského hasičstva, den L. O. P. P., četné slavnosti sportovní atd.

Volyňské Trhy potrvají od 13. do 27. září.

Dr. J. Svítil-Kárník:

Kazatel a vlastenec.

K 400letému výročí narozenin Petra Skargy otiskujeme tento článek z „Národní Politiky“ R.

Petr Skarga v září r. 1536 narozený, byl z největších vlastenců, jaké kdy mělo Polsko, z nejmoudřejších učitelů, jací kdy mluvili národu do duše, a nadto ještě jasnovidný věštec, který národu předpověděl zkázu samostatného státu.

Jako sedmnáctiletý student, záhy osiřelý, vstupuje Skarga do starobylých síní Jagellonské university v Krakově. Vnímavou duši oslnily vysoké bašty a brány města, spanilé věže vavelské, barevné kouzlo vznešené svatyně i veselý ruch tržiště kol malebných Sukiennic. Z královských hrobů a ze stop národních světců promlouvaly k němu dějiny vlasti. Už tehdy láska k národu a otčině tak zachvátila jeho duši pro celý život, že Mickiewicz mohl říci o něm: „Rodinou Skargy byla Polska. Miloval i střežil ji jako nový Jeruzalem, jemuž Bůh učinil veliká zaslíbení.“

Po krátkém pobytu ve Varšavě i ve Vídni, kde vychovával syna velmožova, byl vysvěcen na kněze a ustanoven kazatelem ve Lvově. Tam zahájil svůj horlivý boj proti náboženskému rozkladu, který se v Polsku toho času tak rozmáhal, že počet jednotlivých sekt vzrostl nad třicet a jejich vzájemné zápasy ohrožovaly jednotu státu, nebezpečně oslabujíce jeho obranu proti nepříznivým sousedům.

Navrátiv se po dvou letech z Říma, působil Skarga ve Vilně, kde také zahájil svou rozsáhlou činnost literární apologetickým dílem „O jednotě církve boží pod jedním pastýřem.“ Věda, že ke spáse duší a blahu národa je žádoucí nejen zevní příslušnost k církvi, ale také vnitřní obrození podle příkazů evangelia, napsal pro lid za vzor a k následování „Životy svátých Starého i Nového zákona.“ V celé polské literatuře vedle „Pana Tadeáše“ není jiné knihy, jež by byla tak rozšířena!

Tehdy už rostl význam Skargovy osobnosti a jeho dílo bylo ceněno i na místech nejvyšších.

Proto ho vidíme v královské družině Štefana Batoryho za válečného tažení proti Ivanu Hroznému, když tento car se zmocnil polského Livonska. Stalo se při obléhání Polocka, že při večeři ve stanu králově vlétěla kule z nepřátelské tvrze králi zrovna do mísy na stole. Král s klidným úsměvem se optal Skargy, co myslí, že ta příhoda znamená? Tázaný odvětil: „Nepřítel nás zve na zítřek k večeři do zámku.“ Druhého večera byla tvrz v rukou polských. Na pamět toho vítězství založil král Štefan vysokou školu, Akademii, ve Vilně a Skargu ustanovil rektorem.

Odtud povolán byl do Krakova, kde kázáním i příkladem působil tak pronikavě, že záhy po jeho příchodu náboženský život zvroucněl cnostmi i snahou po křesťanské dokonalosti.

Později ujal se polského trůnu Zikmund III. a jmenoval Skargu dvorním kazatelem. V Polsku bylo citelně znát, že ustydla pevná vladařská ruka Batoryho. Nebezpečně se hlásila svévole velmožů, kteří směle ujíce královu moc a dbajíce jen vlastního prospěchu, zapomínali na státní potřeby. S křiklavými nepořádky ve veřejné správě a rostoucí anarchií blížila se Sienkiewiczem vylíčená „Potopa“.

Proti hrozivým zlořádům, oslabujícím stát a snižujícím jeho vážnost v očích sousedů, vystupuje dvorní kazatel s odvahou, na těchto místech dosud nevídanou. Přesvědčen, že pravá mravnost nezná dvojího účetnictví, že tudíž ethika společnosti i státní politiky má spočívati na stejných křesťanských zásadách jako mravnost jednotlivcova, kázal v tom smyslu po třiadvacet roků králi, velmožům i všem účastníkům sněmu v Krakově i Varšavě, vzýval k polepšení jednotlivců i státní morálky, káral poklesky všech stavů proti matce-vlasti, vytýkal velmožům, že mají „zlodějská srdce“, předpovídaje zkázu samostatnosti, pakli se národ nevzpamatuje a nepolepší.

V této vznešené podobě Bohem nadchnutého věštce zvěčnil a oslavil Petra Skargu svým imposantním obrazem Jan Matejko. Před zamyšleným králem a zasmušilými biskupy za nevrlostí velmožů a šlechty hřímá tu silou svého vlasteneckého bolu uchvácený kazatel panstvu do duše.

Chmurný obraz z našeho života.

Úkolem tisku jest nestranně popisovati zjevy našeho veřejného života, a proto na stránkách našeho jediného týdeníku občas se musí bjeviti články různého obsahu. Úkolem takových článků není něco chváliti aneb nezaslouženě haniti, vůbec psáti zaujatě, naopak — objektivním konstatováním skutečnosti přispěti k utvoření správného názoru na náš veřejný život. Líčením smutných zjevů snažíme se docíliti jejich odstranění.

Mnohému z naší veřejnosti se zdá, že stav naší menšiny jest nanejvýš uspokojivý, k potvrzení svého zdání může poukázati na řadu našich institucí, zdánlivě dobře prosperujících. Nejeden bude toho náhledu, že vše jest v nejlepším pořádku a zapraví-li ještě ten nepatrný členský příspěvek, již ho nic

Besídka.

Z pohnutých dnů...

Uveřejňujeme několik výpisků z deníku volyňské rodačky Věry Pilařové, které jistě upoutají svou bezprostředností.

Z roku 1915.

V cizí zemi, v cizím vojsku bijí se Čechoslováci za svou svobodu. Bratr je též na vojně v československém vojsku.

Studuji v Kyjevě a bydlím zde u svého švagra, velkoobchodníka Andrleho, v jehož domě je velmi rušno. Přijíždějí naši dobrovolci z fronty a ubytovávají se u nás. Bratr též posílá naše vojáky dobrovolce za různými „nákupy“. Přirozeně, že všichni přicházejí k nám a já pomáhám obstarávati věci, které bratr potřebuje pro svou rotu. Mají toho napsáno vždy hezkou řádku. Vojáčci jsou veselí.

Přijel opět vojáček-dobrovolec, vymydlený, vyparáděný krasavec. Podává mi dopis od bratra, ve kterém mimo jiné mně bratr píše: „Doručitel musí mi koupiti mandolinu, balalajku a housle. Ukaž mu obchody, kde to má vše koupiti. Bude nejlépe, když to půjdeš koupiti s ním.“

Vojáčkovi jsem popsala obchody, ve kterých má potřebné nakoupiti. Sama jsem s ním jíti nemohla, protože jsem byla jinak zaneprázdněna. Za chvíli se vojáček vrací a smutně povídá: „Nestačí mně peníze, musím ještě koupiti trumpetu, bez ní se nesmím vraceti, jinak se na mě bratr poručík již ve svém životě nepodívá. Já bych mu nesměl ani na oči.“

Ptám se: „Kolik?“

Řízná odpověď: „Prosím 25 rublů.“

Je to moc peněz pro mě studentku, ale co neudělá sestra pro radost svému bratrovi - dobrovolci? Peníze jsem dala a vojáček se rychle poroučel.

Několik dní nato píši bratrovi a ptám se ho, zda vše v pořádku obdržel a zda i tu trumpetu. V nejbližším dopise mně bratr píše: „Holka zlatá, to jsme se Ti nasmáli u pluku tomu, jakou já mám sestřičku-trumpetku. Ten vojáček mazaneček se za 25 rublů poměl dobře — moc dobře.“

Nic mě to však nemrzelo — vždyť to byl náš voják-dobrovolec.

Z roku 1916.

Je pozdě — 11 hodin. Ležím již. Zvonek. Vyskočím z postele, rychle se oblékám. Dívím se, kdo tak pozdě se k nám dobývá. Běžím dolů k domovním dveřím.

„Kdo tam?“

„Z fronty.“ Toto slovo otvírá dveře našeho domu každému. Odmykám. Vchází poručík Syrový s kamarádem.

„Prosím vás, nemohli bychom přenocovati u vás. Přijeli jsme na sjezd.“

„Jen prosím dále, ale tiše, všichni již spí.“

Posílám je do koupelny a sama běžím do hostinského pokoje připraviti postele. Jedna postel je vždy připravena, pak je pohovka, ale nejsou po ruce polštáře ani přikrývka. Co teď? Budit sestru nebo švagra a celý dům? Stojí to za to? Ne. Jsem rozhodnuta hned. Běžím do svého pokoje. Polštáře, přikrývka letí s mé postele,

Nadšené uvítání gen. Śmigłyho-Rydza při návratu z cesty do Francie.

Generální inskektor branné moci gen. Śmigły-Rydz se vrátil z návštěvy ve Francii dne 10. t. m. Cestou do Varšavy se zastavil v Benátkách.

Polská veřejnost připravila vracejícímu se z významné cesty Vůdci armády nadšené uvítání. Na pohraniční stanici Zebrzydowicích přivítal jej jménem vlády ministr Ulrych, jménem armády — gen. Głuchowski, jménem Slezska vojevoda Grażyński. Na nádraží se dostavilo několik tisíc místního obyvatelstva, které připravilo generálnímu inspektoru branné moci nadšené ovace.

Nadšené manifestace provázely jej pak po celé cestě do Varšavy. Všechny stanice a města byly ozdobeny prapory a květinami. Vlak, vezoucí gen. Śmigłyho Rydza zastavil na všech větších stanicích: Dziedzicích, Katovicích, Sosnowci, Ząbkowicích, Częstochové, Piotrkowě, Koluszkách a Skierniewicích. Všude jej vítalo obyvatelstvo srdečnými a nadšenými projevy.

Ve Varšavě se na nádráží a na ulicích, jimiž gen. Śmigły-Rydz projížděl, sebraly nepřehledné davy obecenstva, které živelně manifestovalo na jeho počest.

—o—

nezajímá a vůbec si nevšímá svého nejbližšího okolí.

Cílem dnešního článku jest nakresliti chmurný obraz z našeho života, na základě kterého snadněji pochopíme náš skutečný neutěšený stav, proč ve mnohých střediscích národní práce vázne aneb konečně po tolika letech ani se ještě nerozpočala.

K stinným zjevům dnešního života patří především jeho zmaterialisování. Není to bolest jen naše, je to bolest obecná, my ji však více pociťujeme. Mnoho, velmi mnoho našich lidí propadlo zhoubnému mamonářství.

Celý život těchto lidí je ovládán vševládnou touhou po penězích, nemají jiných přání, jiných tužeb, jejich duševní život je vtěsnán do úzkého obzoru prospěchářství. Mamonář nikdy nezatouží po něčem ušlechtilém a na ušlechtilé snahy jiných se dívá nepřátelsky. Život těchto lidí je smutný, neboť jsou tráveni závistí — matkou všech špatných cností — která jim ztrpčuje každou radost.

Špatně pochodí každý, kdo k takovému člověku přijde pro podporu na kulturní věc, nehledě k tomu, že to jsou obyčejně lidé zámožní. A jejich příklad pak působí. Řekne se: „Když nedal on, který má z čeho, tak já také nedám“. Je u nás zvykem, že se často celá ves řídí příkladem těch nejzámožnějších a pak ovšem je celá osada docela stranou od kulturního života celku.

Přítel.

Kronika.

Výsledky závodu o pohár Gordon-Benetta.

11. t. m. měsíce přišla konečně do Varšavy zpráva od posádky balonu „LOPP“, která byla až do té chvíle nezvěstná. Jejich dlouhá nezvěstnost budila již vážné obavy a proto byla zpráva o jejich nalezení přijata s velkou úlevou. Posádka balonu „LOPP“ kpt. Janusz a por. Brenk, přistála o 100 km od města Onega, na břehu Bílého Moře. Pět dní cestovali letci pěšky po neschůdné tundře sibiřské, než mohli o sobě podati zprávu.

Podle délky tratě, již jednotlivé balony uletěly, umístil se na místě prvém belgický balon „Belgica“ se známým letcem Demuyterem, na druhém místě je polský balon „LOPP“, na třetím švýcarský balon „Zürich III“.

4 miliony na elktrifikaci Volyně.

Týdeník „Wołyń“ přináší zprávu, že ministerstvo průmyslu a obchodu předpokládá poskytnouti úvěr na elektrifikaci Volyně ve výši kolem 4000000 zl. Úvěr tento bude zužitkován v průběhu čtyř let na stavbu vedení vysokého napětí, které spojí powiaty: křemenecký, dubenský, zdolbunovský, lucký a event. kowelský s průmyslovými závody v Janowé Dolině. Jako konečné stadium této stavby předpokládá se vybudování velké elektrárny, která bude dodávati elektrický proud pro celou Volyň.

Před rozhodným bojem o Madrid.

Všeobecná situace ve Španělsku je od dobytí Irunu nezměněna. Na frontě Talavera del Tajo před Madridem soustřeďují obě strany síly pro rozhodný boj o Madrid.

Z jiných úseků války zaznamenávají listy postup nacionalistů v Guipuzcoa, kde San Sebastian je nyní obklíčen a nové vítězství nacionalistů u Toleda, před nímž již proslulému oddílu Yaguese poznovu podařilo překvapiti silný oddíl rudé milice, která zanechala na bojišti 400 mrtvých, tři tanky, šest těžkých kulometů a veliké množství střeliva, včetně granátů s otravným plynem! — Až dosud zvláště zahraniční levicový tisk zdůrazňoval, že prý „toliko nacionalisté použí-

---

za několik minut je vše převlečeno a v hostinském pokoji jsou připraveny dvě postele pro naše pozdní hosty.

Nu a já tuto noc si pospím pěkně po vojensku; pod hlavou tvrdou podušku s divanu a přikrytá svým pláštěm.

Z roku 1917.

V novinách první zpráva, že Čechoslováci slavně zvítězili u Zborova, ale že všichni padli.

Jsem doma na prázdninách. Mám prostě hysterický záchvat. Pláči a pláči. Naši myslí, že jsem ztratila někoho, kdo mně byl velmi drahý. Není to pravda. Jen jedna myšlenka víří mi hlavou: taková obětavost, takové nadšení, tak veliký cíl a všechno marno — všichni padli.

Za několik dní se dozvím pravdu o velikém vítězství u Zborova. Mám velkou radost — ohromnou radost. Musím někomu tu svou radost sděliti. Piši poručíku Syrovému. Piši mu o tom, co v této chvíli prožívám, jak jsem ráda, že má náš národ takové hrdiny, jak jsem ráda, že Zborov bylo vítězství a jak věřím ve vítězství naší věci.

*

Kyjev obsazený po prvé bolševiky. Jdu se třemi našimi dobrovolci podívat se po městě. Bílo-červené lentočky jim svítí na čepicích. Na ulicích je nepokoj. Bolševické hlídky zastavují chodce a prohlížejí doklady. Doprovázející mne dobrovolci si myslí: „Co se nám Čechoslovákům může stát?“ Ale stalo se!

Klidně procházíme městem. několik bolševických hlídek nás pustilo bez prohlídky. Přicházíme na hlavní třídu. Proti nám opět hlídka. Zastavuje jednoho mne doprovázejícího dobrovolce a zatýká ho. Zbylí dva se připojují k němu se slovy: „Přece bratra našeho, víc než rodného, nenecháme jen tak sebrati na ulici.“

Již je nepustili. Odvádějí je do nejbližší strážnice. Jdu za nimi. Stojím celá vystrašená před strážnicí a čekám, co se bude díti dále. Asi za půl hodiny průvod zatčených. Ti moji dobrovolci jsou v něm. Kam je vedou? Křik a nadávky. Jdu smutně za průvodem, abych alespoň věděla, kam je odvádějí. Konečně Carský dvorec. Tuším, že je zle. Odtud, podle pověstí, které se po Kyjevě rozšířily, nikdo již nespatří světlo boží. Zatčení vešli, těžká vrata se za nimi zavřela.

Jsem zmatena. Nevím, co dělati. Konečně se rozhoduji. Běžím ke švagrovi do obchodu a všechno mu vypravuji.

„Počkej“, povídá švagr, „zítra půjdeme do Čsl. národní rady, možná, že se dá něco dělat. Doma ale nepovídej o celé této věci ani slova. Víš, že tvá sestra se nesmí rozčilovat.“

Neklidná noc. Ráno o 10. hodině zvonek. Nějaké cizí děvče přináší lístek z Carského dvorce. „Udělejte vše možné, střílejí bez výslechu, bez ohledu, je-li kdo vinen či nikoliv.“

Sestra je zvědavá, kdo že mně to píše. Odpovídám, že kolegyně prosí mne o zapůjčení knihy.

Za chvíli přichází švagr. Dávám mu čísti obřezenou zápisku. „Tak pojď!“ povídá. Jdeme do Čsl. národní rady. Znovu vypravuji a vysvětluji celou tu nešťastnou příhodu.

Uklidňují mne a slibují: „Možná, že

vají otravných plynů“ — ačkoliv nyní po srážce u Toleda byl dokázán pravě opak. Nacinalisté, nenastoupíli přímý pochod na Madrid, budou, se patrně snažiti v kraji Cuenca přerušiti spoje hlavního města se zásobovacími středisky — Valencii a Alicante.

Stávkové bouře ve Francii.

Pařížské listy věnují stále pozornost konfliktu Všeodborové konfederace práce (CGT) s vládní většinou a přinášejí další podrobnosti k celkovému přehledu situace. Listy zaznamenávají další stávky na francouzském venkově, z nichž na severu se stávky účastní na 30.000 textilního dělnictva v Lille. V Lille a okolí jsou obsazeny továrny, stejně jako v Clermont Ferrandu. Dělníci s rudými pásky na rukávech hlídají u vchodu Michelinových továren, aby tam nevešel nikdo nepovolaný. Podle „Paris Soiru“ je v Marseille obsazeno 80 továren. Pařížské ústřední orgány reagují na tuto situaci neustálými poradami, ale celkem klidně.

Stávkové hnutí, které vypuklo v úterý v kovodělném průmyslu, se rozrůstá. Počet stávkujících se pouze v Marseille odhaduje na 15.000 osob.

Dělníci v dokách v Havru zahájili odpoledne stávku. V celém přístavu byla práce úplně zastavena. Francouzská levice, včetně komunistů, nechce však dělat Blumově vládě nové obtíže.

Generální tajemník komunistické strany Thorez prohlásil, že pokládá otázku pomoci zákonité vládě španělské za věc, která přispěje jenom evropskému míru a že ji nepokládá za součást programu, pro nějž platí dohoda o lidové frontě. Z toho důvodu komunistická strana zastává dále potřebu pomoci Madridu, aniž při tom chce způsobiti vládě lidové fronty nejmenších obtíží. Komunističtí zástupci v levicové delegaci prohlásili proto, že jsou ochotni nadále stejně podporovat vládu, až se sejde sněmovna, při jakékoliv interpelaci.

Co se děje v Arabii?

V Palestině, jak se zdá, se nyní po několikaměsíčním trvání arabská stávka blíží k svému konci. Přičítá se to vlivu tří arabských králů: Arabie, Jemenu a Iraku. Přesto však se očekává, že po skončení stávky poskytne Anglie Arabům některé výhody; při nejmenším omezí přistěhovalecké hnutí židů.

Mataxas „rekvíruje“.

U ředitelství veřejné bezpečnosti byl zřízen zvláštní úřad na ochranu řecké měny, který má čeliti hlavně odlivu peněz do ciziny. Banky, směnárny, průmyslové podniky a obchodní domy musí do týdne odvésti všechny cizí devisy Národní bance, která jim vyplatí drachmy při úředním kursu. Policie dala otevříti všechny bezpečnostní schránky v bankách a zabavila všechny cizí devisy, které tam byly. Peníze byly odevzdány rovněž Národní bance, která majitelům vyplatila protihodnotu v drachmách. Tato opatření diktátorského režimu vyvolala v obchodních kruzích velkou nelibost.

Vzpoura v portugalském loďstvu.

Na portugalských válečných lodích byl učiněn pokus o vzpouru, o které se hlásí tyto podrobnosti: Námořníci na avisu „Albuquerque“ a torpedoborci „Dao“ se rozhodli, že dopraví oba křižníky do Valencie a do Malagy a že se připojí k vládnímu španělskému vojsku. Vzbouřenci uvěznili důstojníky, avšak čtyřem kadetům se podařilo ve zmatku doplavati ke břehu a podati zprávu ministerstvu námořnictví. Pevnůstkám Traviaria a Elmada bylo nařízeno, aby ostřelovaly všechny lodě, které by se pokusily o vyplutí z přístavu. Při ostřelování obou lodí bylo zraněno asi 20 vzbouřenců. Aviso „Albuqueque“ najelo na písčinu a posádka se pokusila uprchnouti na palubě velrybářské lodi. Byli však dostiženi a zatčeni.

Habešané nebudou připustěni do Ženevy.

Je nyní téměř jisté, že delegace habešská nebude připuštěna na shromáždění Společnosti národů. Italská vláda by si přála, aby verifikační komise konstatovala, že habeští delegáti nemají řádný mandát, že negus již nevládne Habeši a že vláda v Gore není uznána Společností národů. Dosud však píše list, habešská nezávislost je nadále uznávána, Habeš nebude vypuzena ze Společnosti národů a bude se i nadále těšiti svým právům v Ženevě. Toliko její delegace nebude zasedati ve shromáždění.

Různé zprávy.

Sensační proces v Japonsku.

V Tokiu byl ustaven výjimečný soud, který bude souditi baronku Haruko Šimedsu a tři japonské šlechtice. Jakého zločinu se baronka dopustila? Dala se zbožňovati zmíněnými třemi pány a ještě některými jinými. Ne však, že by přijímala jejich dvoření, nýbrž dala se zbožňovati v pravém slova smyslu, přijímajíc pocty, jichž je hoden toliko Bůh. Jenomže proto baronka Haruko, která bývala dříve první dvorní dámou císařovny, je nyní obžalována z rouhání se a z lèsemajesté, tvrzením, že pochází od Boha, ač přece každý ví, že v Japonsku je toliko jediná osobnost božského původu, a tou že je japonský císař — Mikado! Případ to, který ostatně byl více než dokázaný od doby, kdy jeden z nejvěhlasnějších profesorů císařské university v Tokiu, profesor Minobé, pozbyl svého místa a téměř by byl přišel i o hlavu jenom proto, že se ve svém pojednání o konstitučním právu odvážil tvrditi, že japonský císař je člověkem právě tak jako každý jiný — což byl pro Japonce názor více než šílený! Avšak baronka Haruko Šimedsu neomezovala se ve svém zločinu věřiti, že je božského původu, což konečně by se týkalo toliko psychiatrů, nýbrž o tom přesvědčila i celý dav ctitelů. A tito „věřící“ se shromažďovali u baronky a vytvořili novou náboženskou sektu. Dokonce si vystavěli svatyni, ve které ctižádostivou paní Haruko uctívali. A tak opětně zmizí jeden z náboženských kultů Východu! Opět bude konec jedné ilusi! Jenomže u baronky byl prý nalezen dopis, adresovaný jejím věřícím, ve kterém útočí na Mikada a celý císař-

---

to půjde. Nejsme přece v nepřátelství s bolševiky, nemícháme se do jejich záležitostí. Je dobře, že je tady právě pan profesor Masaryk.“

Odcházíme. Den se vleče, připadá mi, jako by čas zůstal stát. Ráno nový lístek z Carského dvorce. Den zase nesmírně dlouhý.

Konečně příští den přichází švagr s potěšující zprávou: „Propusk mám, ale musí ho podepsati ještě profesor Masaryk.“

Jdeme do hotelu, ve kterém bydlí pan prof. Masaryk. Rychle nahoru. Zvoníme, otvírají nám, předsíň, pokoj. Zůstávám státi ve dveřích pokoje, v tom zpozoruji, že jsem zapomněla sundati v předsíni galoše. Myslím však, že mi to prominou. V pokoji je velmi živo. Vidím dr. Patejdla, Šebu, Jindříška a jiné. Pan profesor Masaryk je ve svém pokoji, čekají na něho. Někdo bere připravený propusk, tiše otvírá dveře do pokoje pana profesora a za chvilku se vrací s podepsaným propuskem zpět.

Nyní dále. Nevnímám vůbec, co se kolem děje. Konečně jsme u Carského dvorce. U vchodu do dvorce voják, ozbrojený od hlavy až k patě. Vintovka, revolver, šavle, pás patronů přes ramena a bůh ví, co ještě měl na sobě. Voják je mladý.

„Vchod zakázaný“, křičí neurvale a při tom vintovkou míří proti nám.

„Ale my máme povolení“, povídá švagr. Voják vede svoji dále „Vchod zakázaný“. Marně mu domlouváme, ani se nepohne.

Když jsme již ztráceli naději, že se dovnitř dostaneme, vychází náhodou nějaký bolševický komandýr, ptá se o co jde a po vysvětlení nařizuje vojákovi, aby nás propustil.

Konečně jsme ve dvorci. Procházíme řadou úplně prázdných pokojů, v každém krásný, veliký krb. Opět pokoj, nějaká kancelář, zde sedí písař, vyřizujeme rychle nutné formality a již jsou tu moji ztracení a opět nalezení chlapci dobrovolci. A k dovršení mé radosti podařilo se mému švagrovi na propusk, vydaný pouze pro tři zatčené dobrovolce, dostati z toho pekla ještě další dva, kteří byli zatčeni za podobných okolností.

Šťastně spěchame domů...

Věra Pilařová-Krejčová.

ský rod. Dopis byl zabaven — ale zlí jazykové tvrdí, že proces má politické pozadí, a že vše výše vylíčené sloužilo toliko za záminku — snad i nastraženou — k zatčení. V každém případě výjimečný soud bude zasedati s vyloučením veřejnosti a případ „božské“ baronky bude míti asi velmi tragické zakončení!

38 tisíc Jonesů doufá.

V Novém Yorku zemřel asi před rokem miliardář Michael Jones a třebaže už i na miliardáře udeřily zlé časy, zanechal po sobě značné jmění. Proto se nikdo nepodivil, že o jeho pozůstalost přihlásilo se neméně než 38.000 Jonesů, kteří si osobovali nárok na nějaký ten stotisícek dolarů. Michael Jones byl jinak podivín, který bydlil v nádherném paláci, z něhož zřídka kdy vycházel. Nikdy se nezmiňoval o nějakých příbuzných, nemluvil — zřídka kdy vůbec vedl rozhovor — že by měl někde nějaké synovce, neteře, švagry, strýce, tety — — a přece po jeho smrti se vyskytlo náhle tolik příbuzných z jeho „krve“. Miliardář totiž nezanechal vůbec závěti a sotva se uveřejnila v amerických novinách výzva, že se hledají dědicové, a truchlící pozůstalí, našlo se hned příští den 38 tisíc Jonesů, kteří zaručeně prý jsou v blízkém příbuzenském svazku s nebožtíkem a mohou o tom přinést doklad úřední. Dodnes však nebylo rozhodnuto, jak se věci mají, kteří ze všech těch přihlášených mají právo truchlit a proto může 38 tisíc lidí kojit se ještě blahem a nadějí. Až snad se najde závět, že nebožtík odkázal všechno chudobinci.

Spací zvyky zvířat.

Že zvířata všelijak uléhají ke spánku, je dostatečně známo. Na příklad pes — než ulehne — se často pohybuje v kruhu kolem místa, na něž chce ulehnouti. A proč? Zoologové v tom spatřují atavistický zbytek z doby, kdy ještě žil pes divoce v džunglích a byl donucen zešlapati vysokou trávu — než si mohl ulehnouti. Různé způsoby uléhání zvířat ke spánku jsou zvláštností, jež má zajisté své odůvodnění, které nemálo vědu zajímají. Na př. dříve se předpokládalo, že orangutan leží při spánku jako jiné opice, na př. šimpanz, na straně. Avšak při bližším pozorování se ukázalo, že právě orangutan a člověk jsou dva živoucí tvorové, vyznamenávající se tím, že při spánku leží na zádech. Malé opice spí na větvích stromů, se sevřenou rukou do pěsti, jako kdyby v ní držely větvičku. Žirafy mají při spaní opřené své dlouhé krky na zádech.

Zvířata, jež mají rohy nebo parohy, na př. jeleni, mají i při spaní hlavu v bdící poloze. Koně spí často ve stoje a četní z nich neuléhají ani v noci. Zvířata s krátkýma nohama, jako vepři, leží při spaní na straně, poněvadž nemohou vtáhnouti své nohy pod sebe. Medvědi nemají zvláštního zvyku. Jak bylo pozorováno v zoologických zahradách, mění medvěd ve spánku často a velmi různě polohu svého těla. Mravenečník přikrývá ve spánku celé své tělo svým huňatým ohonem. Australský netopýr visí při spaní na jedné noze a zastírá křídly svou hlavu, čímž má postaráno o neprůsvitný a nepromokavý stan. Jsou to jen malé příklady různých zvyků různých zvířat a je jich nesčetné množství, skýtající vědě bohaté pole působnosti. Zajisté má i různá poloha lidí ve spánku své důvody a příčiny a nelze si vysvětlovati jen jako pouhou náhodu, že jeden člověk je ve spánku schoulený, zatím co druhý leží opět neobyčejně přímo.

840 milionů hedvabných punčoch.

Ve Spojených státech se prodá 420 milionů párů hedvábných punčoch za rok. Vzdor krisi se jejich prodej od roku 1929 zvětšuje ročně o 60 milionů.

I ceny silně klesly. Libra surového hedvábí stála v roce 1926 5 dolarů; nyní stojí pouze 1.60 dolarů.

20 proc. celkové spotřeby vyrábí deset velkých podniků, z nichž každý zaměstnává 5.000 dělníků, zbytek je vyráběn v menších dílnách a v domácím průmyslu. Největší prospěch z tohoto průmyslu má japonská výroba hedvábí, neboť Japonci dodávají většinu suroviny, potřebné k výrobě hedvábných punčoch.

Diamant jako užitkový materiál.

Ze čtyř milionů karátů diamantů, které přicházejí každoročně do obchodu, použije se nyní pouze $1\frac{1}{2}$ milionu karátů na výrobu klenotů, kdežto $2\frac{1}{2}$ milionu karátů se zužitkuje v průmyslu. Celou pětinu spotřebují v průmyslu na osazení vrtáků pro hlubinné vrty v zemi, druhou pětinu na osazení řezných hran nástrojů na opracování ocelí, opracování tvrzené gumy a j. Provrtaných diamantů se také užívá k tažení jemných kovových vláken (na př. žhavicích vláken do žá-

60.

„Sem nepatří kočky.“

„Hraběcí milosti, mám zde plno myší, které mi ničí květiny i zeleninu,“ omlouval se zahradník ustrašeně.

„Chystejte je tedy do pastí,“ domlouvala umíněně.

„To je, prosím, nemožno,“ dovolil si odporovati.

„Vám je všechno nemožné,“ prohodila kousavě.

„Má drahá, zahradník má pravdu, myši se mu sem z polí stěhují a bez kočky by bylo zle,“ zakročil hrabě ve prospěch zahradníkův. „Nic se ostatně nestalo. Tref se již vrací a zasloužil by výprask. Škoda, že nemám po ruce karabáče.“

Hrozil psovi, jenž s vyplazeným jazykem se blížil a nejistě mžoural na svého pána. Arturovi bylo trapně, protože tetin výbuch proti zahradníkovi svědčil o tom, že je proti němu zaujata. Věděl o tetinových rozmarech a dobře znal chvíle, ve kterých si počínala s takovou pánovitou bezohledností, že to až zaráželo. Jen pokora a poníženost těch, na které se osopila, dusíval její hněv, zato však vzepřel-li se někdo a chtěl-li se hájiti, bylo zle. Sám si nebyl vědom, proč si přál, aby byla teta k zahradníkovi laskava a proč se dnes jaksi styděl za její prudkost.

57.

pamatuj si, že je o hodně mladší a že byste se k sobě nehodili.“

„Hraběcí milosti, já žádnou známost nemám, pan adjunkt je velmi hodný a uhlazený pán, který se učí francouzsky a protože by se rád utvrdil v konversaci a nemá nikoho, s kým byl mohl hovořit, prosil mě, abych s ním mluvila. Ve dne nemám času, a proto chodil na hodinku po večeři. A nechodil sám. Také paničky ke mně chodí, paní správcová, paní účetní nebo některá jiná. Jsem jista, že mě hraběcí milost již dávno zná a dobře ví, jsem-li schopna něčeho špatného. Jsem tu v cizině, nemám nikoho známého a mimo hraběcí milosti nikdo se mnou poctivě nesmýšlí. Snad abych šla do kláštera, kde bych měla ode všech nepřátel pokoj.“

„Ty bys byla špatnou klášternicí,“ usmála se hraběnka, již všecka usmířená. „Nesmíš býti taková prudká, každý má někdy nepříjemné chvíle. Věřím ti, že s adjunktem nemáš nic nedovoleného, ale proto buď opatrná. Vidíš, jak tě pozorují a musíš si na sobě dáti záležet. Ráda bych věděla, jak se chová kuchyňská. Karel prozradil, že má také známost a já soudím, že by jí lépe slušelo, kdyby si hleděla práce.“

„Taky jí to tak předkládám, a Fany si dá ode mne mnoho říci. To topič z cukrova-

rovek). Hodně se jich spotřebuje na ložiska velmi jemných mechanismů a na stroje k broušení samotných diamantů. V průmyslu se použité diamanty spotřebují, kdežto jako klenoty mění pouze své majitele.

Hospodářský zpravodaj.

O chmelařskou organisaci.

Ve Varšavě konala se dne 17.VIII. t. r. v Związku Izb i Organisacyj Rolniczych R. P. chmelařská konference, která se zabývala otázkou organisace pěstitelů chmele. Konference se zúčastnili delegáti zemědělských komor (Izby Rolnicze) Kielecké, Lubelské, Lvovské, Varšavské, Velkopolské, Volyňské; Tow. Chmiel. v Kielcích, Lublině, Lvově, na Volyni a v Nowym Tomyšlu, dále Syndykat Plantat. Chmielu ve Varšavě a Bank Chmielarski v Dubně. Z pěstitelů Čechů se zúčastnil konference p. J. Jandura z Kvasilova.

Na konferenci byla utvořena komise, která vypracovala obšírnou zprávu o této otázce. Zprávu tuto Związek Izb i Org. Rolniczych rozeslal spolkům k posouzení s tím, aby do dne 2. září t. r. měl odpověď. Opíraje se o sebraný takto materiál vypracuje Związek memoriál o chmelařských otázkách a předloží jej ministerstvu zemědělství.

Svým obsahem se zpráva zmíněné komise neliší od požadavků, o nichž jsme již referovali v č. 24. a 31. „Hl. Vol.“

Konstatujíce neutěšený organisační stav chmelařství považuje se v zprávě za neodkladně nutné utvoření zájmových organisací, ve kterých by byli nuceně soustředěni všichni pěstitelé. Členství by bylo nucené, jelikož by se do obratu zavedla osvědčení původu, vydávaná příslušnou zemědělskou komorou na návrh místní organisace a pouze jejím členům. Pěstitelé budou nuceni přikládati k prodanému chmeli tato osvědčení, která budou chmel provázeti v celém jeho obratu.

Dalším důležitým ustanovením konference bylo její stanovisko k zakládání nových chmelnic.

Podmínky založení nové chmelnice jsou:

a) vlastní sušárna chmele velikosti úměrné ploše chmelnic.

b) zatvrzený plán chmelnice i sušky,

c) použití sazenic z matečních chmelnic.

Všechna tato i další ustanovení, jež jsou našim čtenářům již známa, směřují k tomu, aby se zvýšila jakost polského chmele a tím i jeho konkurenční schopnost s chmeli jinými.

Kdy česat ovoce?

Poslední dobou se stále více zdůrazňuje nutnost, aby náš jídelní lístek obsahoval každodenně určité množství ovoce. Není to jen zájem obchodní, ale i poznání, že ovoce, hlavně syrové, má značný význam pro zdraví člověka. Látky v ovoci obsažené kromě své výživnosti podněcují činnost střev a usnadňují vyměšování. Zkuste večer před spaním snísti 1—2 jablka.

Aby konsumenti doplňovali svůj jídelní lístek ovocem, je třeba, aby přicházelo na trh v takovém stavu, aby kupce nejen lákalo, ale bylo i poživatelné hned, jakmile se koupí. Má býti zralé. Jen zralé ovoce má plnou výživnou hodnotu a jeho požívání působí požitek.

V kratičkém článku není možno popisovati proces zrání. Jeho účelem není aby dužnina stala se poživatelnou člověku, ale aby uzrálo semeno. Semeno je zárodkem nového stromu. Aby mohlo splnit svůj rozmnožovací úkol, musí i dužnina být přizpůsobena, aby tomuto úkolu mohla sloužit. Chemický proces, odehrávající se v dužnině, musí býti ukončen, látky v ní obsažené ve stavu schopnosti státi se potravou novému stromu, než zapustí kořeny do země.

Zralost plodů poznáme podle několika charakteristických znaků. Slupka stává se jemnější, dostává určité zabarvení (má zdravou barvu), šíří vůni a dá se lehce utrhnout, aniž je nutno stopku ulomit. Abychom měli z ovoce plný užitek, jest nutno trhati je právě v této době. To platí hlavně pro ovoce, které zraje v létě a na pod-

CENY OBILÍ.

Záznam 14.IX. soukromého obchodu— zač kupuje.

Žito	zl. 12.00	za 100 kg
Pšenice	„ 19.00	„
Ječmen	„ 14.50	„
Oves	„ 10.00	„
Hrečka	„ .—	„
Proso	„ .—	„
Řepák	„ 33.50	„
Hrách	„ .—	„
Fasole	„ 20.00	„
Mák	„ 83.00	„
Jetel	„ 90.00	

ru několikráte s ní promluvil a nadhodil, že by si ji vzal. Mluví-li pravdu, bylo by to pro ni štěstí, protože je ona z chudé rodiny a nemá nic zahospodařeno. Slíbila jsem jí, že když její ženich bude hodný, že se u hraběcí milosti zaň přimluvím, aby dostal lepší místo.“

„Nu, to je věc pana hraběte, zmíním se mu o tom. Jdi a zavolej ji, ať se jí na to zeptám.“

Za chvíli zase kuchyňská klečela před paní hraběnkou a nutíc se do pláče, poslouchala pokárání a dobré rady, ku kterým Nina horlivě svědčila. Než minula hodina, bouře se přenesla a sotva hraběnka vyšla z kuchyně, Nina i kuchyňská zářily vítězstvím.

„Karel je hlupák, nestojí mi za to, abych se naň zlobila,“ vykládala Nina s vysoka. „Ale toho zahradníka si půjčím, ať si nemyslí, že tak brzy na to všechno zapomenu. To vám, Fany, povídám, dejte na každé slovo, které promluví, dobrý pozor a řekněte tomu svému, ať pátrá, jak je zahradník živ, co dělá a mluví a rozdává-li něco ze zahrady. Jeho růže mu přijdou draho.“

V rodině zahradníkově netušili, že se proti nim osnuje spiknutí. Lokaj, nevěda dobře, jak dnešní příhoda skončí, vzkázal již do zahrady, že se kytice panstvu líbila a že bezpochyby přijde vrchnost do zahrady. Koc-

ner dobře prohlédl skleníky a květinové koberce a klidně čekal na příchod svých pánů. Milada, jako by tušila, že hlavně k vůli ní panstvo přijde, byla maličko rozrušena a aniž by se otce ptala, ve svém pokojíku prohlédla účes a své šatečky, aby se před panstvem objevila, jak si toho její dívčí marnivost přála.

Byla opravdu rozkošná a její kvetoucí tvář závodila ruměncem a čistotou pleti s růžemi, jež měla panstvu řezati. Hodina za hodinou ubíhala a zdálo se, že vrchnost nepřijde, když pojednou se ukázali. Hraběnka v pohodlném letním obleku a se širokým zahradním kloboukem zvolna šla po stézce a za ní hrabě s Arturem kráčeli. Artur měl bílý sportovní oblek, který zdaleka se odrážel od zelených ploch parkovních. Hrabě oblečen byl v hedvábný letní oblek a jeho zamilovaný pes běžel před ním s jakousi bezstarostnou lhostejností, kterou nemůže nic změniti. Až když ke skleníkům přicházeli, pojednou pes zlostně zaštěkal a vrhnuv se do skupiny květin, vyhnal odtud kočku, kterou zuřivě pronásledoval.

„Tref, Tref.“ volal hrabě psa, hroze holí, ale marně volal.

„Proč tu trpíte kočky?“, volala hraběnka na zahradníka, jenž pln uctivosti se blížil.

dzim. U zimních druhů je proces zrání zdlouhavější a dokončuje se až v ovocné komoře.

Je-li ovoce určeno pro trh, pak ovšem nutno počítati s tím, aby dozrávalo v době, kdy je na trhu. Proto musí býti utrženo o několik dní dříve. Ne však příliš brzo. Předčasně utržené ovoce (podtržené) nedozrává, nýbrž uvadne, nemá také tu výživnou hodnotu a k požívání hodí se jen po náležité úpravě (v pečivu, kompot a pod.) Na našich trzích setkáváme se velmi často s ovocem podtrženým, hlavně v prvních letních měsících, kdy uzrává jen několik málo druhů (kromě peckovic). Sadaři by měli vědět, kdy je možno ovoce trhat a konsumenti měli by nezralé ovoce odmítat. Chceme li úroveň našeho ovocnictví pozveduout a docílit větší jeho konsum, je třeba, aby trh byl zásobován ovocem zralým a dokonalým. Jen tak mohou pěstitelé s úspěchem konkurovat ovoci cizímu

Z Chmelného trhu.

Žatec, dne 4. září 1936.

V uplynulém týdnu se obchod stále více rozvinoval a v posledních dnech byl již v plném proudu. Denní obraty činily 2.000 až 3.000 centů chmele. Od počátku sezony bylo již vykoupeno na 30.000 centů žateckého chmele, což je množství velmi značné. Kupuje se jak pro domácí pivovary tak i pro cizinu. Po rozeslání vzorků dostávají nyní žatecké firmy příkazy ke koupěm. Ceny čsl. chmele, které letos zdaleka nebudou krýti výrobu režii s pěstovaním chmele, jsou jen o málo vyšší než ceny chmele polského a jugoslávského, ač jakost našich chmelů se nedá s těmito srovnávat. Podle zpráv, jež docházejí z venkova, nejsou pěstitelé vzhledem k vyšším skliznovým výnosům v prodeji zdrženliví. V důsledku toho cenový rámec se opětně směrem dolů rozšířil, při čemž ceny za prima hladce zelené zboží se dobře uhajují při stále přibývající poptávce po nich. Placené ceny pohybují se

od Kč 650. — do 900. — za 50 kg.

Veřejná znamkovna chmele v Žatci ověřila a vyxpedovala do dnes již 1 500 centů a 50 kg žateckého chmele nové sklizně.

V kruzích obchodních odhaduje se letošní sklizeň na Žatecku na 170.000 centů po 50 kg a v celé republice na 251.000 centů proti loňským 152.000 centům.

V Německu odhaduje tamní odhadová pivovarská komise sklizeň na 180 až 196.000 centů proti loňským 217 000 centům, Ceny placené pivovary pohybují se tam kol 200 až 250 (400 až 500 zl.) za 50 kg, při čemž se z ceny sráží 25 proc. na exportní dávku.

V Jugoslavii v Savinské Dolině bylo česání ukončeno a dosud prodáno je asi 1/4 letošní sklizně. Ceny pohybují se od 20 do 25 din, za 1 kg t. j, Kč 555. — až 690 za 50 kg. V Bačce způsobila velké škody peronospora.

Český odbor Jednoty chmelařské v Žatci.

Celé Volyni jsou známa
nejchutnější piva
z parostrojního pivovaru

V. ZEMANA v Lucku.

Specialita pivovaru
— „SAKURA". —

Doporučuj všude
tohoto českého podniku
znamenitý mok.

Inserujte u nás!!!

Všichni kupujeme u firmy **G. VUGMEJSTER,** Rovno. ul. 3. Maje 129., poněvadž všechny větší textilní továrny zřídily u firmy G. Vugmejster své komisní sklady a jmenovitě:

1) Továrna soukenného zboží F. Rabinowitz & Synové — Bělsko.
2) Továrna soukenného zboží H. Landsberg, Akc. Sp.
3) Továrna výrobků hedvábných Akc. Sp. Klinge & Schulz.
4) Továrna vlněného a kamgarového zboží P. Gerszowski & Sp.
5) Továrna plyše Teodor Finster.

Na skladě stále obrovský výběr nejnovějších výrobků těchto továren a rovněž výrobků žirardovských závodů jako: plátna lněná a bavlněná, brezenty a j.

Ceny tovární — bez smlouvání!

Vlněné látky na paleta a mužské úbory od 5 zl. za metr.

Mimo toho na skladě G. Vugmejstra je stálý výběr kožešin a hotových kožešinových palet francouzských façon, a to: pižmovcových, fokových, hříběčích, teletinových, krtkových, murmlových a j.

Ceny nejnižší!

NEKUPUJTE, POKUD JSTE SE NEINFORMOVAL U NÁS a nechybíte!

Czeska Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa w Równem

(ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO v ROVNĚ) ul. 3. Máje 149

dodá Vám levné a na výhodných podmínkách:

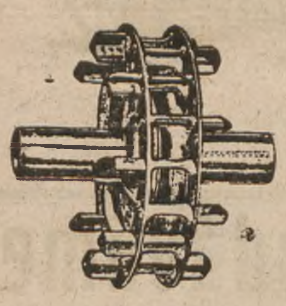
Semena: buráková, mrkev krmná a lucen —

Hnojiva umělá:

Kainit, sůl draselnou, Kalimag výroby akc. společn. „Eksplotacja soli potasowej." Lwów plac Smolki č. 5.
Superfosfat — Zjednoczenie Fabryk Superfosfatowych w Polsce, Warszawa Kredytowa 4.
Dusikatá hnojiva a supertomasina výroby stát. továren dusikatých látek w Mościcach i Chorzowie.

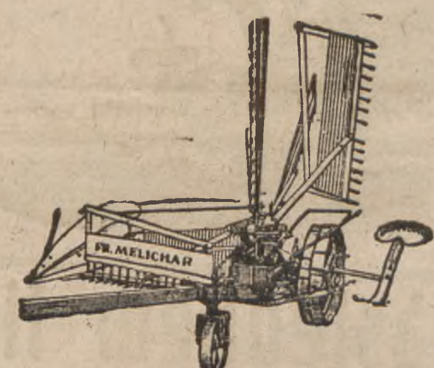
Hospodářské stroje:

Pluhy, kultivátory, orig. „BÄCHER". a také UNIA dříve „WIENTZKI", kruhadla orig. „BOREK".
Triery „PFÖNIX". Čisticí mlýnky orig. „EXNER — KAUB".
Secí stroje lžičkové a trýbkové různých velikosti i kombinované, výrobek světoznámých továren

Melichar—Umrath i Ska.

Lwów, Grodecka 61.

a také ŽACÍ STROJE s olejovou lázní neb obyčejné.

SOUČÁSTKY K ŽACÍM STROJŮM: DEERYNG, MAC-CORMICK, MELICHAR A JINÝM.

Sklady: Rovno, ul. 3-go Maja 149; Kvasilov, u p. V. červenky; Volkov, u p. V. Mráčka. Zdolbunov, u pp. Jar. Otmara a V. Kloučka; Luck, Hnidava u p. Em. Rektora.

Adresa redakce a administrace: Kwasiłów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně" spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/48 zadních stránek 6 zl. za jednu. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.